SJORS

van de Rebellenclub

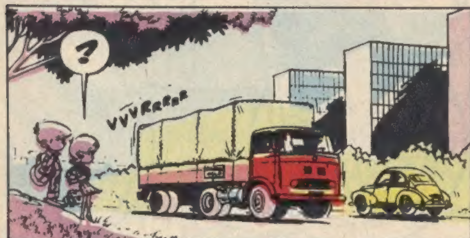
25 SEPT. 1965
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De club van vijf in:

race naar de zon

Pioen en Balthasar zijn ongemerkt in een vrachtauto geklommen, waarvan ze denken dat hij naar Zuid-Frankrijk gaat, maar...

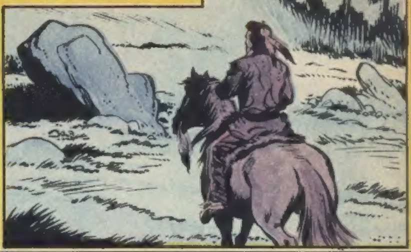

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER

OP EEN GEGEVEN OGENBLIK ZAKTE MIJN PAARD DOOR DE KNIEËN, WAARDOOR IK GEDWONGEN WAS AF TE STIJGEN.

ENIGE TIJD LATER NADERDE IK EEN GROOT ROTSBLOK...

STIJG AF OF WE SCHIETEN!
OEP!

IK SPOORDE MIJN PAARD TOT EEN GALOP AAN...
PANG! PANG! PANG!

IK NADERDE EEN BOS EN HOOPTE ME DAARIN TE KUNNEN VERBERGEN...
SPRING!

ONDANKS ZIJN VERMOEIDHEID SPRONG MIJN PAARD GEWILLIG OVER EEN BEEK...

MAAR AAN DE OVERKANT STORTTE HIJ IN...

IK RAAKTE BEWUSTELOOS. TOEN IK WEER BIJKWAM, WAS IK GEBOEID DOOR DE BANDIETEN!

WAT EEN SCHURKEN OM EEN BEWUSTELOZE MAN GEVANGEN TE NEMEN!
ALS IK BIJ KENNIS WAS GEWEEST, HADDEN ZE ME NOOIT IN HANDEN GEKREGEN!

ZULLEN WIJ VRIENDSCHAP SLUITEN?
MIJN BLANKE BROEDER IS MOEDIG EN EERLIJK. WIJ ZULLEN VRIENDSCHAP SLUITEN ZODRA WIJ DE VREDESPIJP GEROOKT HEBBEN. OEF!

ZIJN WE NOG VER VAN UW WONING?
NEE, WE ZIJN ER BIJNA!

DAAR STAAT HET HUIS, BOVEN OP DIE ROTS!

HET HUIS VAN MANKE FRANCIS STAAT BOVEN OP EEN ROTSBLOK, VANWAAR MEN AAN ALLE KANTEN EEN VRIJ UITZICHT HEEFT OVER DE OMGEVING. DE ROTS IS AAN DRIE ZIJDEN ONTOEGANKELIJK...

MAAR AAN DE VIERDE ZIJDE...
HOE KOMEN WE BOVEN?
EEN OGENBLIK!

PSSSSST!!!

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Lydia en de onderwijzer zijn bij de anderen in de grot. De boeven hebben hen allen opgesloten.

NA DIE WOORDEN VALT ER EEN STILTE. PEINZEND ZEGT JUDITH:

OPEENS SCHIJNT DE ROTSWAND IN BEWEGING TE KOMEN...

TOT IEDERS VERBAZING SCHUIFT EEN GEDEELTE VAN DE WAND WEG . . .

KIJK EENS, EEN OPENING!

ZAL IK ERDOOR GAAN EN DE POLITIE WAARSCHUWEN?

WE WETEN NIET WAAR DIE OPENING UITKOMT!

NOU, BUITEN DE GROT NATUURLIJK! IK ZIE DAGLICHT SCHEMEREN!
JE HEBT GELIJK, HUGO!

NOU, ZAL IK GAAN OF NIET?
WE GAAN MET ZIJN ALLEN! VOORUIT!

WAT ZULLEN DIE KERELS OPKIJKEN, ALS ZE MERKEN DAT WE VERDWENEN ZIJN!

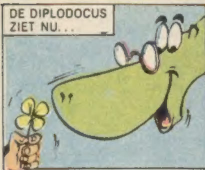

JUICH MAAR NIET TE VROEG! WE ZIJN ER NOG NIET UIT!

WIJ HOEVEN ONS NIET TE BUKKEN!
DAT VOORDEEL HEB JE ALS JE KLEIN BENT!

ZIE JE AL WAT, HUGO?
NOG NIET, MAAR HET LICHT WORDT STERKER!

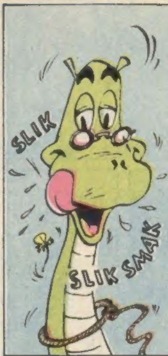
OPSCHUDDING ROND een DIPLODOCUS!

De diplodocus richt enorme schade aan, maar de professor weet er raad op. . .

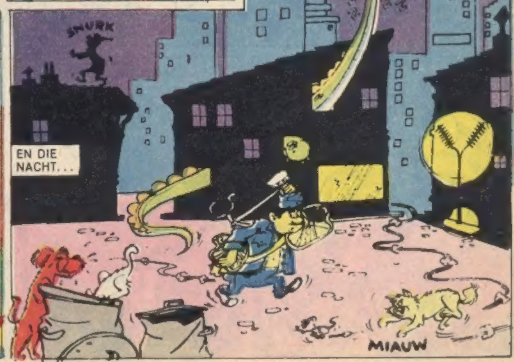

...GAAN DE JONGENS EN DE PROFESSOR NAAR DE BURGEMEESTER...

...DIE ZE UIT BED MOETEN HALEN...
WAT KAN IK VOOR U DOEN, PROFESSOR?
WIJ STELLEN U VOOR EEN DIERENTUIN OP TE RICHTEN VOOR EEN DIPLODOCUS.

EEN DIPLO... WAT?
O, JUIST, EEN **DIPLODOCUS!**

AAAAAAaaa...

GLUB
EINDE

EN ZO BRENGEN ONZE VRIENDEN HUN DIPLODOCUS ENKELE DAGEN LATER NAAR DE NIEUWE DIERENTUIN.
WAT GEBEURT ER? ZIET U IETS?
JA, DAT BEEST UIT DAT EI GAAT VOORBIJ!
ZO'N BEEST VEROORZAAKT EEN ENORM PARKEERPROBLEEM.
JA, MAAR DAT IS NU VOORBIJ.
WAT GAAT ER VOORBIJ? EEN EI?
NEE, EEN **DIPLODOCUS!**
O, EEN **KROKUS!**
DIERENTUIN BEROEMD OM ZIJN DIPLODOCUS

Toosje Tontel

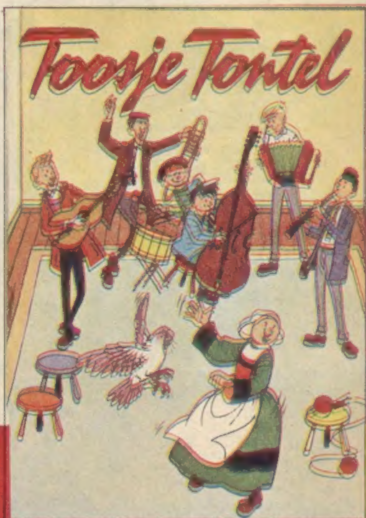
Iedereen kent haar. Iedereen weet wie ze is. Honderdduizenden hebben genoten van haar avonturen in het weekblad voor de jeugd SJORS VAN DE REBELLENCLUB.

Toosje Tontel maakt heel wat vreemde dingen mee. Het begint allemaal met een brief die ze van een notaris krijgt. Daar staat in dat ze eigenares is geworden van een kasteel. Stel je voor: zo maar een echt kasteel met een echt spook! Het is maar een klein spookje, maar het is er dan toch maar een!

De tekenaar heeft in honderden prachtig gekleurde prenten in beeld gebracht wat Toosje allemaal meemaakt. We kunnen het verhaal onmogelijk in het kort navertellen. Vraag aan je ouders of ze het prachtige boek voor je kopen. Dan kun je Toosjes avonturen zelf zien en lezen. Wees er wel vlug bij, want het zal wegvliegen!

een groot boek in stevig geplastificeerde band

prijs f 2.15
voor abonnees slechts f 1.75
(buitenland 50 cent extra)

VERKRIJGBAAR:

- Bij de plaatselijke bezorger van dit blad
- Door overschrijving van f 1.75 op giro nr. 9229 t.n.v. N.V. Uitgeverij De Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: „TOOSJE TONTEL"
- Bij uw boekhandelaar.
- BELGIE 40 F. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladenhandel en bij N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, postrekening 8.34.08.

Kraaiennest
Stagzeilen
Grote mast
Fokkerazeil
Bezaans-
gaffeltopzeil
Fokkemast
Bezaan
Bezaans-
mast
Vierkante zeilen
fokkezeil en klein
marszeil
Scharnierende
pijp
Voorstengestagzeil,
grote kluiver en
buitenkluiver
Fokkezeil
Spits van
de boegspriet
Brug

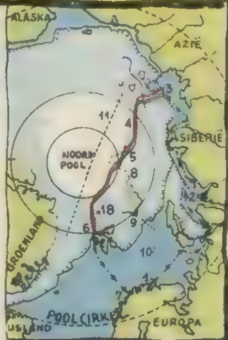
Postzegel uitgegeven in Sovjet-Rusland ter herdenking van de honderdste geboortedag van Fridtjof Nansen.

1893 ★ FRAM ★ 1896

FRAM

POOLSCHIP VAN FRIDTJOF NANSEN

In Oslo, de hoofdstad van Noorwegen, staat in een speciaal daartoe gebouwd museum de FRAM, het schip, waarmee Fridtjof Nansèn, de beroemde poolreiziger, zich van 20 juni 1893 tot 23 maart 1895 heeft laten meedrijven, vastgevroren in het langzaam bewegende poolijs. Nansen wilde namelijk bewijzen, dat er een zeestroming onder het poolijs door bestond, en hij hoopte door zich op die stroming te laten meedrijven de noordpool te bereiken, hetgeen nog niemand was gelukt. Hij liet daarom de FRAM bouwen, een schip dat door zijn speciale constructie niet door het kruiende ijs gekraakt werd, maar omhooggedrukt (zie tekening rechtsonder).

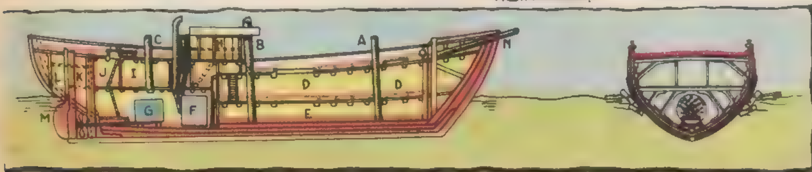

Door de nummertjes op dit kaartje te volgen kunnen wij de hele reis van Nansen nagaan. 1 Vertrek van Vardö 2 Zijn tocht door open water 3 Nansen komt vast te zitten in het pakijs 4 Het rode lijntje geeft vervolgens de drijfroute van het schip aan. 5 Nansen gaat te voet verder (8). 6 Na drie jaar, op 14 augustus 1896, komt het schip weer vlot en bereikt Skiervo (7). 9 Nansen ontmoet een andere ontdekkingsreiziger, Jackson, en gaat (10) aan boord van de WINDWORD terug naar Noorwegen zonder de pool bereikt te hebben. 11 De route die hij zich gedacht had

A Fokkemast B Grote mast C Bezaansmast D Opslagruimte. E Ruim. F Verwarming G Motor (stoommachine van 220 pk). H Brug. I Bemanningshut. J Hutten. K Koker om bij de schroef te kunnen komen voor reparaties. L Roerschacht. M Roer. N Boegspriet.

De boot was 39 meter lang en 11 meter breed en had een bemanning van 13 koppen.

CHRISTIAN
HG. HAVARD

Avontuur in de

PYRENEEËN

Brigadier Kokarde en agent Pomp, die de wacht hielden bij de Geitenrots, zijn spoorloos verdwenen

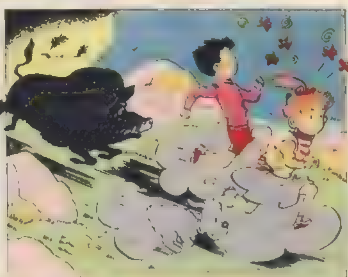

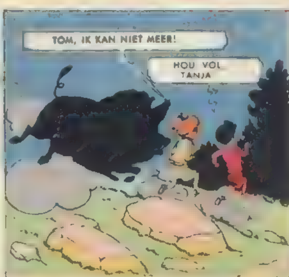

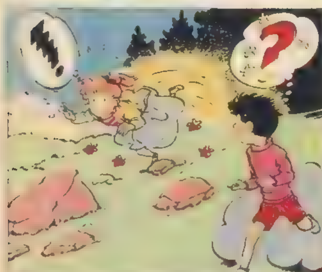

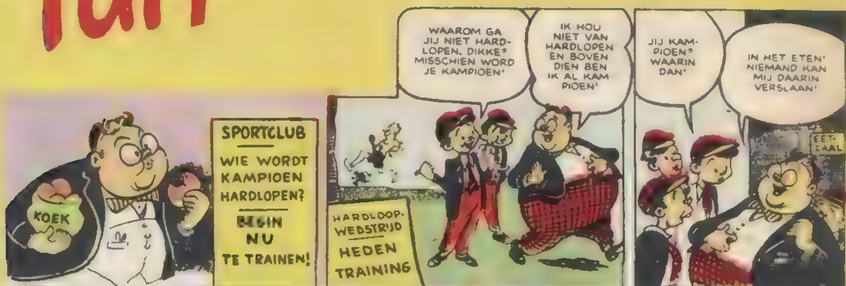

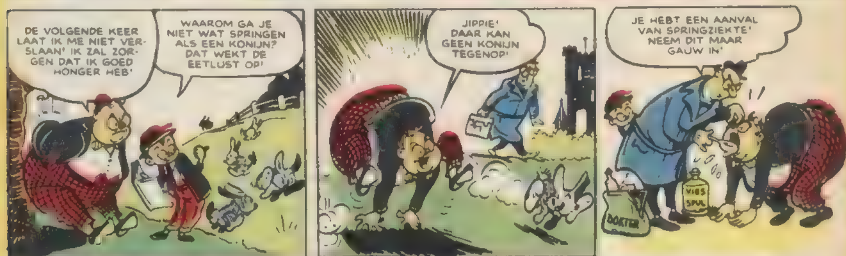

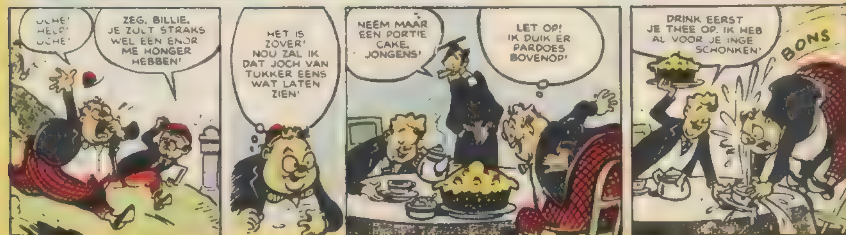
Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

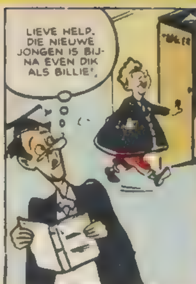

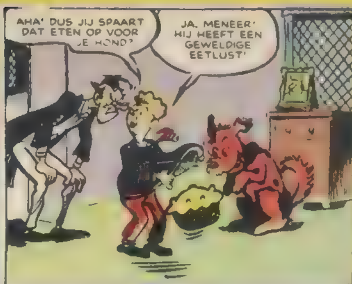

LIEVE HELP, WAAR IS DIE CAKE OPEENS GEBLEVEN?
EETZAAL
VRAAG MAAR AAN TEDDY!

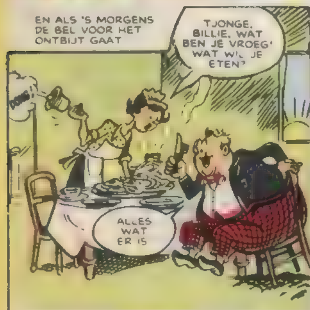

LIEVE HELP, DIE NIEUWE JONGEN IS BIJNA EVEN DIK ALS BILLIE!

AHA! DUS JIJ SPAART DAT ETEN OP VOOR JE HOND?
JA, MENEER! HIJ HEEFT EEN GEWELDIGE EETLUST!

HIJ IS EIGENLIJK VAN MIJN TANTE. MAAR IK PAS ZO LANG OP HEM!
IK SNAP HET MAAR ZO'N GROTE HOND HEEFT BEWEGING NODIG GA MORGEN WAT MET HEM WANDELEN!

INTUSSEN...
HET SPIJT ME. WE ZIJN GESLOTEN!
IK BLIJF HIER! IK LAAT ME NIET MEER VERSLAAN DOOR DIE NIEUWE JONGEN!
EETZAAL

BILLIE WIL DE VOLGENDE MORGEN ALS EERSTE AAN TAFEL ZIJN!
WAT ER OOK GEBEURT, IK BEN MORGENOCHTEND DE EERSTE

EN ALS 'S MORGENS DE BEL VOOR HET ONTBIJT GAAT
TJONGE, BILLIE, WAT BEN JE VROEG! WAT WIL JE ETEN?
DONG!
ALLES WAT ER IS

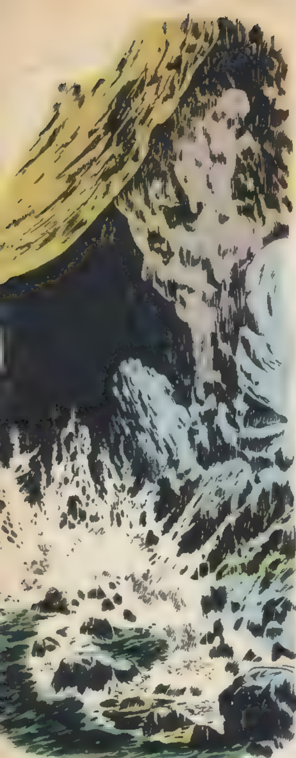

HA, HA, [redacted] DAT JOCH VAN TUKKER BENEDEN IS, HEB IK ALLES OPGEGETEN!

HET SPIJT ME, JONGENS! BILLIE HEEFT ALLES OPGEGETEN!
JA, IK MOEST TEDDY BEWIJZEN DAT IK HEM DE BAAS BEN

MAAR, BILLIE, NIET IK HEB ZO'N HONGER. HET IS MIJN HOND!
WAT? DUS MIJN TEGENSTANDER WAS EEN HOND?

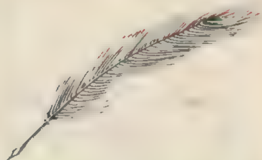

TUKKER, GA JE NOG MET JE HOND WANDELEN?
ZOEK, ZOEK!
IK GA AL, MENEER!
SNUF
SNUF

PAK HEM!
GA WEG MET DAT BEEST! LAAT ME MET RUST!
SNUF.
IK DACHT DAT JE NIET VAN HARDLOPEN HIELD?

JACK LONDON

AVONTURIER WERD BEROEMD SCHRIJVER

Nauwelijks had Jack London, die op 12 januari 1876 te San Francisco werd geboren, het laatste exemplaar van de „San Francisco Tribune" verkocht, of hij ging naar de haven aan de mooie baai van zijn geboortestad. Daar, tussen de zeelieden en vissers, waar de zilte lucht van de zee vermengd werd met de stank van vis, voelde hij zich thuis. Zijn hart trok naar zee. Als hij maar even de kans kreeg, ging hij met een of andere visser mee en sjouwde en ploeterde dat het een lieve lust was, want op zee was hij in zijn element. Maar aan wal wachtten weer de kranten en thuis zag men met verlangen uit naar het geld dat hij meebracht, want dat was er altijd te kort.

Toen hij dan ook een baantje op een conservenfabriek kon krijgen, waar hij meer verdiende, werd er niet gevraagd of Jack er zin in had; hij ging. Terwijl hij daar achttien tot twintig uur per dag werkte, waren zijn gedachten voortdurend op zee. Nadat hij eenmaal had gehoord, dat een zeeman met de bijnaam „Frank de piraat" van plan was zijn sloep te verkopen, kende Jack geen rust meer. Hij pleitte net zo lang tot iemand bereid was hem driehonderd dollar te lenen, de prijs die „Frank de piraat" vroeg. Jack London voelde zich de gelukkigste mens ter wereld, nu hij heer en meester was op zijn *Razzle Dazzle*. Hij ging op visvangst en waar maar iets te verdienen viel, was hij met zijn boot te vinden. Het leverde hem wel geen schatten op, maar daar verlangde hij ook niet naar, want zijn vrijheid was zijn grootste schat. Helaas sloeg zijn boot op zekere dag tijdens een storm te pletter.

Jack had zijn hart te veel aan de zee verpand om nog een baantje aan de wal te kunnen aanvaarden. Op zeventienjarige leeftijd monsterde hij aan op de *Sophie Sutherland*, een zeerobbenjager, die in de Stille Oceaan op jacht ging. Aan boord moest hij de vuilste en zwaarste karweitjes doen, maar dat vond Jack niet erg, want hij kon wel tegen een stootje. Maar de ruwe kerels, waaruit de bemanning van de *Sophie Sutherland* bestond, treiterden hem voortdurend en Jack voelde zich daardoor verre van gelukkig. Vooral een van hen, die „Rooie John" werd genoemd, maakte hem het leven ondraaglijk en sarde en treiterde hem, als hij hem zag. Op een dag maakte Jack zich hierover zo kwaad, dat hij zijn zelfbeheersing verloor, en voor de verbaasde ogen van de andere matrozen gaf hij „Rooie John", een reus van een kerel, zo'n ongenadig pak slaag, dat deze kreunde van pijn. De plagerijen waren voorgoed voorbij, want men had ontzag gekregen voor Jacks stevige knuisten. Jack genoot nu volop van zijn zeemansbestaan; hij kwam ogen te kort om alles in zich op te nemen. Als hij in zijn kooi lag, dacht hij er vaak aan zijn belevenissen op te schrijven.

Dat deed hij, toen hij teruggekeerd was in San Francisco. Zijn verhaal „Tyfoon over Japan", dat op waarheid berustte, want die storm had hij meegemaakt aan boord van de *Sophie Sutherland*, verscheen in een krant en werd met de eerste prijs bekroond. Hij kreeg er vijfentwintig dollar voor en Jack dacht onmiddellijk, dat hij nu een volleerd schrijver was. Het ene verhaal na het andere vloeide uit zijn pen, maar hij kreeg ze allemaal terug van de kranten en tijdschriften, waar-

STRATIE HARRY BALM

heen hij ze had gestuurd. Hij begreep, dat zijn gebrekkige schoolopleiding hiervan de oorzaak was en dat hij moest studeren om de taal onder de knie te krijgen.

Voortvarend als hij was ging hij naar de middelbare school en terwijl hij allerlei werkjes deed om in zijn onderhoud te voorzien, studeerde hij dag en nacht. Hij kon het helaas niet volhouden en na een tijdje moest hij de school verlaten en werd hij stoker in een wasserij. 's Avonds en 's nachts schreef hij, maar hij slaagde er niet in zijn pennevruchten te verkopen. Rusteloos als hij was kon hij het niet lang op één plaats uithouden. Met een houtvlot zakte hij 's werelds langste rivier, de Mississippi, af en als blinde passagier reisde hij per trein door grote delen van Amerika en Canada.

Toen kreeg de goudkoorts Amerika in zijn greep en ook Jack London werd erdoor aangestoken. In 1897 trok hij met enkele andere op goud beluste avonturiers naar Klondike in Alaska. Er volgde een hard leven vol armoede en ontberingen. Jack beleefde veel, maar goud vond hij niet. Wel kreeg hij een hevige aanval van scheurbuik en zweefde op het randje van de dood. Maar hij kwam erbovenop en keerde terug naar San Francisco. Daar begon hij opnieuw verhalen te schrijven en tot zijn grote vreugde vonden zij nu wel aftrek. Van een dagblad kreeg hij opdracht de Boerenoorlog in Zuid-Afrika te verslaan. Om zich voor te bereiden ging hij eerst naar Londen, waar hij hoorde, dat zijn reis niet doorging, omdat de Boerenoorlog intussen was afgelopen.

Jack besloot in de Engelse hoofdstad te blijven, waar hij in de armoedige wijk East End woonde. Over het leven daar schreef hij een opzienbarend verhaal, dat in Amerika werd verslonden. Daarna versloeg hij de Russisch-Japanse oorlog. Na afloop hiervan zwierf hij door het Verre Oosten en vertelde hij over de belevenissen, die hij onderweg meemaakte. Hij had succes bij zijn lezers en verdiende veel geld.

Hij keerde naar Amerika terug, trouwde en liet een reusachtig huis bouwen, dat hij „Het huis van de wolf" doopte. Daar kwam het ene verhaal na het andere en het ene boek na het andere tot stand. Tenslotte was Jack London, de avonturier, zeeman en zwerver, die als jongen met kranten op straat ventte, de meest gelezen schrijver van Amerika. Zijn zwerversbloed liet hem niet met rust en hij kon het thuis niet uithouden. De zee trok hem weer en hij liet een zeewaardig jacht bouwen, waarmee hij van kust tot kust en van havenplaats tot havenplaats zwierf.

Tijdens een verblijf in „Het huis van de wolf" brak daar plotseling brand uit. Het huis brandde geheel af. Maar Jack London had te veel tegenslagen in zijn leven gekend om bij de pakken te gaan neerzitten. Met hernieuwde ijver zette hij zich weer aan het schrijven. Een jaar later — hij was toen veertig jaar oud en op het toppunt van zijn roem — stierf hij plotseling aan bloedvergiftiging. Hij werd op 22 november 1916 begraven in de heuvels van Gleen Ellen. Daar vond Jack London, die tijdens zijn leven nooit rust had gekend, eindelijk rust

Tiger Joe en zijn vrienden gaan op weg naar de verboden berg

TIGER JOE en

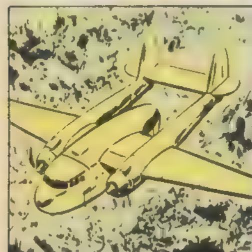

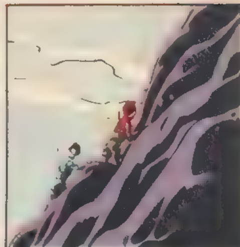

de verboden berg

Korte inhoud Twee Britse jongens, Bryn en Eddi, worden op een Romeins schip naar Rome gebracht. Onderweg sterft de kapitein van het schip, die beloofd had hun de vrijheid te zullen hergeven. In Rome worden de jongens op de slavenmarkt verkocht. Bryn wordt gekocht door een patriciër, Decimus Sempronius Maximus, die hem bestemt voor zijn kleinzoon Gajus. Bryn ontmoet in de stad Eddi, die eerst bij de voddenkoopman Servius Calvus en daarna bij een aannemer in dienst is. Later trekt Bryn met Gajus uit Rome weg. Ze raken bij een gevecht betrokken en Bryn wordt door Eddi, die vrijgekomen is, gered. In Zuid-Italië ontmoeten ze de koopman Kalitas, met wie ze naar Alexandrië gaan. Vandaar aanvaarden ze de thuisreis naar Brittannië.

23

ONDER DE ADELAAR

DOOR H. R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

„Wat een ondankbare vlegels!" mopperde Jon. „Moet je nagaan. Toen ik deze beide knapen aan de Britse kust oppikte, waren het nog een paar schrikachtige barbaren, die nog nooit van hun leven een schip hadden gezien. Ze waren zo groen als gras en hadden nog niet eens geleerd om te schuilen als het regende. Ik heb me tijdenlang uitgesloofd om ze een beetje op te voeden en ze onderhand een groot deel van de wereld te laten zien — en nu krijg ik stank voor dank. Bij de eerste de beste gelegenheid duiken ze weer in hun vunzige grotten. Wat vind je daarvan?"

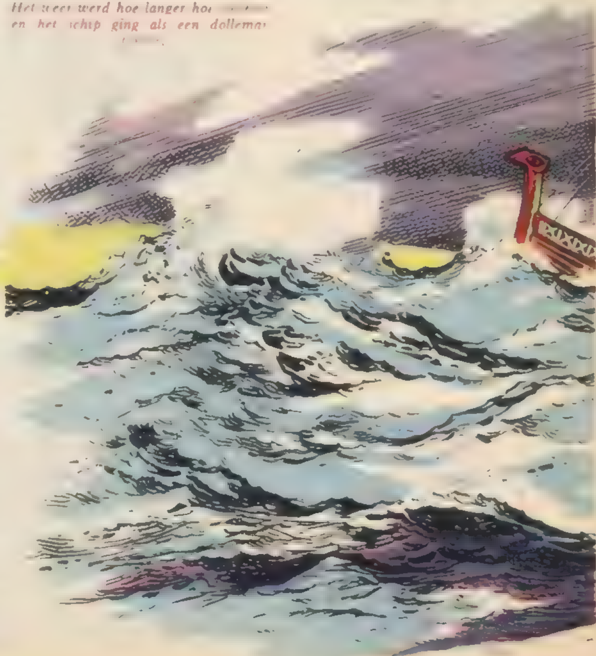
„Ik denk dat ze gauw genoeg hun buik vol zullen krijgen van Brittannië en dat ze zullen smachten naar het voorjaar, wanneer het scheepvaartverkeer met Rome wordt hervat," antwoordde de kok, die verwonderd constateerde dat Eddi deze humor al heel weinig op prijs stelde. De jongen kreeg een kleur van woede en zond de kok een uitgesproken vijandige blik toe.

De kok ging zich maar gauw weer met zijn potten en pannen bezighouden en een poosje later zette hij de jongens een lekker maaltje voor. Hij begreep niets van de houding van de beide Britten en evenmin van hun klaarblijkelijke verlangen om naar hun onbeschaafde land terug te keren.

Na het aan land zetten van de passagiers voor Malta begon het schip betere vorderingen te maken dan tijdens het eerste deel van de reis. Toen ze Sicilië passeerden en een paar dagen later Sardinië als een vage streep aan de horizon voorbijschoof, stelden de jongens met een gevoel van grote voldoening vast dat er nu toch werkelijk schot in de zaak begon te komen, want ze waren nu weer in wateren die ook het schip van Frontus had doorkliefd toen ze nog in afwachting verkeerden van de vrijheid die deze hun had beloofd. Nadat ze de zeeëngte zuidelijk van Spanje waren doorgevaren, werden de golven spoedig hoger en de winden krachtiger. Het weer werd hoe langer hoe slechter en het schip ging gedurende hun tocht langs de zo beruchte westkust van Spanje als een dolleman tekeer. Dagen achtereen kregen ze de zon niet meer te zien. Onder een laaghangend wolkendek en op de hoge zee kwamen ze slechts langzaam vooruit. Door het slingeren van het schip kreeg Eddi al spoedig last van zeeziekte en meer dan eens lag hij kreunend in zijn kooi te mopperen op de Romeinen en alle schepen die ze in de vaart hadden.

„Je moet niet zo overdrijven, vriendje," sprak Jon hem waarschuwend toe. „Voordat de storm losbreekt, liggen we veilig aan de wal. Ik heb in

Het weer werd hoe langer hoe [illegible] en het schip ging als een dolleman [illegible]

deze streken vaak genoeg rondgezworven om te weten wat je hier te wachten staat. De wind blijft nog wel een paar uur uit dezelfde hoek waaien en dat is alles wat we nodig hebben. Het kan wel morgenochtend worden eer er narigheid komt."

Het viel de jongens op dat de kapitein zich niet op de gewone tijd terugtrok, maar daarentegen de wacht aan dek gezelschap bleef houden. Er woei een koude wind en toen hun dagtaak erop zat, waren ze maar wat blij dat ze de behaaglijke warmte van de kombuis konden opzoeken.

Het was ongeveer middernacht, toen ze wakker werden van het hevige geslinger van het schip. Bryn was het eerst op de been en kreeg een gevoel alsof zijn maag in zijn lichaam omdraaide, toen hij zag hoe de geweldige golven tekeergingen. Eddi volgde hem op de voet en moest zich aan de deur vasthouden om zijn evenwicht niet te verliezen. De zeilen waren gestreken en de storm blies met een huilend geluid door de tuigage. Midscheeps hielp Jon de kapitein om een van de touwen waarmee de lading was vastgesnoerd, steviger aan te trekken. Toen de kapitein hen zag naderen, schreeuwde hij hun toe dat ze beter naar het achterschip konden gaan om de matrozen te helpen, die hun uiterste krachten inspanden om het roer in bedwang te houden. Moeizaam worstelden ze zich tegen de loeiende rukwinden in, totdat ze de plek bereikten waar drie mannen met hun volle gewicht aan de helmstok hingen om zo te proberen het schip met de kop in de wind te houden. De storm nam nog steeds in hevigheid toe. De golven sloegen nu en dan over het dek en de stem van de kapitein was in het tumult totaal onverstaanbaar, zodat weldra niemand meer wist wat er nu eigenlijk van hem werd verlangd. Maar er was één geluid dat iedereen herkende en dat de meest ervaren zeelui kippevel bezorgde. Dat was het lawaai als van een reeks donderslagen, waarmee de golven op een rotsachtige kust te pletter sloegen. Ofschoon er een bijna inktzwarte duisternis heerste, vingen ze nu en dan een glimp op van de grijze schuimslierten die op het water achterbleven als gevolg van het breken van de zee op dit obstakel. En met schrik stelden ze vast dat het schip, alle inspanning ten spijt om het in open water te houden, geleidelijk verder afdreef. Op slechts enkele tientallen meters passeerden de rotsen.

Toen het eerste grauwe licht van de morgenschemering door het wolkendek heen brak, bereikte de storm zijn hoogtepunt. De dodelijk vermoeide en tot op het gebeente doorweekte matrozen klampten zich nog altijd aan de helmstok vast, totdat op een gegeven ogenblik zo'n reusachtige golf tegen het achterschip sloeg, dat het hele roer aan splinters vloog. Een seconde later kwam de helmstok met een harde klap op het dek neer, zodat de mannen naar alle kanten uiteen werden geslingerd. Bryn kwam met zo'n kracht tegen de rand van een van de spuigaten terecht, dat hij bewusteloos bleef liggen. Door een plotselinge beweging van het schip werd hij over het dek geschoven. Met gevaar voor eigen leven krabbelde Eddi achter hem aan, klampte zich aan een bolder vast, greep zijn vriend bij diens gordel en wist op het nippertje te voorkomen dat deze door een overslaande golf werd meegezogen. Een van de matrozen, die bij het ongeluk ernstig gewond was geraakt, verdween in zee voordat iemand hem kon grijpen.

Met zijn ene arm om de bolder heen geslagen slaagde Eddi erin zijn eigen gordel los te maken. Hij wachtte het geschikte ogenblik af en schoof hem

Met gevaar voor eigen leven krabbelde Eddi achter hem aan, klampte zich aan een bolder vast, greep zijn vriend bij diens gordel en wist op het nippertje te voorkomen dat deze door een overslaande golf werd meegezogen

vervolgens onder de gordel van Bryn door, waarna hij hem vliegensvlug om de bolder legde, zodat zijn vriend veilig verankerd lag. Terwijl hij hiermee bezig was, klonk er boven het gehuil van de wind uit een krakend geluid en trilde het dek onder het geweld waarmee het schip in een golfdal neerkwam, maar hij liet zich zelfs hierdoor niet van het karwei afleiden.

Nauwelijks had hij zich met beide armen weer aan zijn enige steunpunt vastgeklampt, of de boot suisde opnieuw een golfdal binnen. Tegelijkertijd zag hij iets op het achterdek bewegen. Met ogen, wijd opengesperd van schrik, probeerde hij door een gordijn van water heen te ontdekken wat er gaande was. De grote ijzeren ring waaraan de tuigage was bevestigd, lag plat op het dek en de touwen kronkelden als slangen door elkaar. Toen het schip zich tegen de volgende golf weer oprichtte, loerde hij over zijn schouder en ineens was het hem duidelijk waar het krakende geluid vandaan was gekomen. De mast was gebroken! Een stomp van anderhalve meter hoogte was alles wat er nog van over was en een groot gat in de verschansing aan stuurboord gaf de plek aan waar hij was neergekomen. Hij zat een tijdje met glazige blik naar deze stomp te staren zonder de ernst van het verlies in volle omvang te beseffen. Hij voelde zich trouwens te moe en te zwak en te ellendig om zich ergens anders zorgen over te maken dan over zijn eigen lijfsbehoud. Het urenlange gezwoeg van de voorbije nacht, de zenuwslopende spanning en de lichamelijke uitputting hadden hem op de rand van de wanhoop gebracht. Zonder dat hij het merkte, begon hij de bolder los te laten. Toen het schip plotseling zwaar slagzij begon te maken, kon hij zich niet langer houden. Met een ruk werd hij naar voren getrokken. In een laatste opwelling van kracht probeerde hij nog een luikhoofd te grijpen, maar voordat hij dit kon bereiken, werd het schip weer van de ene kant op de andere gesmeten. Hij sloeg over de kop en werd te midden van het schuim van een huizehoge golf over het dek gesleurd, recht op de achtersteven af, die geheel onder water was verdwenen.

Eddi stiet een doordringende gil uit toen hij met zijn handen over het gladde dek voortschoof zonder enig houvast te kunnen vinden.

Het kille schuim overspoelde hem van top tot teen en zijn voeten hingen al in het water, toen zijn graaiende vingers een stuk touw bereikten en zich daar met een instinctieve beweging omheen klemden. Hij voelde een scheut van pijn door zijn schouder trekken, maar hij liet niet los en het volgende ogenblik richtte het schip zich op, zodat het achterdek weer boven water verscheen. Door doodsangst overmand bleef Eddi trillend liggen waar hij lag. Hij was eenvoudig te uitgeput om zich nog te verroeren. Pas heel geleidelijk aan keerde zijn zelfvertrouwen terug. Eindelijk richtte hij zich half op en keek om zich heen. Het eerste dat hij zag, waren de gebroken einden touw die aan de ring vastzaten. Toen het schip midden in een golfdal een ondeelbaar ogenblik betrekkelijk stillag, maakte hij zijn ene hand vrij, greep een van de touwen, schoof het onder zijn oksels door en bond zichzelf aan de ring vast. Toen hij er zeker van was dat hij goed vastzat, waagde hij het erop zich een beetje te ontspannen en zijn van pijn halfverlamde armen weer wat te bewegen. Maar telkens wanneer het achterschip in de diepte verdween doordat de steven van de *Nautilus* zich tegen een volgende golf omhoogwerkte, of wanneer de zeeën bruisend over het dek sloegen, greep hij toch voor alle zekerheid opnieuw de ring vast.

Opeens drong het tot hem door dat het schip minder hevig begon te rollen en niet zo erg veel water meer over zich heen kreeg. Tot zijn onuitsprekelijke vreugde nam de storm langzaam maar zeker in kracht af. Geleidelijk aan kwam de zwaar geteisterde *Nautilus* tot rust en ten langen leste lag de boot lustig te dobberen op de lange, groene deining van een kalme zee. Er viel een lichte regen, maar Eddi merkte er niets van. Hij liet het hoofd op zijn armen zakken en zonk weg in een diepe slaap.

Tegen het middaguur was er in het grauwe, laaghangende wolkendek nog steeds geen stukje blauwe lucht te bespeuren en in de uren die volgden ging de motregen over in een ware stortbui, zonder dat de jongen wakker werd.

Hij ontwaakte pas toen het al weer donker was geworden en iemand hem heen en weer schudde. Hij opende zijn ogen en kon nog juist de vage omtrekken van de gestalte van Jon onderscheiden.

„Hier, drink eens," hoorde hij zich door de vertrouwde stem toevoegen. Gehoorzaam zette de jongen de kom die hem werd voorgehouden, aan zijn lippen. Hij nam een paar slokken van de zure wijn en kreeg het gevoel alsof zijn maag behaaglijk werd verwarmd.

„Drink het maar helemaal op," zei Jon vriendelijk. Toen Eddi hem de lege kom teruggaf, merkte hij dat zijn hoofd bonsde, maar dat de stijfheid uit zijn vermoeide ledematen begon te wijken.

„Waar is Bryn?" was het eerste dat hij vroeg.

„Hij maakt het prima," antwoordde Jon geruststellend. „Ik heb hem achtergelaten zoals ik hem had gevonden, vastgebonden aan de bolder. Het is misschien maar het beste als je hem gezelschap gaat houden. De ruimen staan vol water en er is aan dek geen enkele beschutting te vinden. Als de storm weer mocht opsteken, heb je dan tenminste iets om je aan vast te klampen. Morgenochtend zullen we wel verder zien."

In de vroege morgen hield het op met regenen en toen Eddi andermaal de ogen opsloeg, streek er een zachte bries over zijn gezicht. Hij had het koud en zijn doorweekte kleren voelden aan als ijs. Er was aan dek geen levende ziel te bekennen en daarom besloot hij zich van zijn touwen te ontdoen om te kijken of hij in de kombuis misschien een vuurtje kon aanleggen. Zijn vingers waren echter zo verdoofd, dat hij er niet in slaagde de knopen te ontwarren. Nadat hij een tijdlang vruchteloos had geprobeerd ze los te krijgen, gaf hij het op en ging op zijn rug naar de grijze hemel liggen staren. Allerlei wensdromen gingen hem door het hoofd en op een gegeven ogenblik meende hij dat hij weer door de zonovergoten straten van Alexandrië liep. Er kwam een vuurrode blos op zijn wangen en hij begon op hese toon allerlei wartaal te mompelen. De koorts had hem stevig te pakken.

HOOFDSTUK 14

Eindelijk weer in veilige haven

De schildwacht op de kademuur langs de haven van Vectis stond een beetje verstrooid uit te kijken over de witbekuifde golven van het opkomende getij. Er was weinig uitzicht, want tussen de zee en de laaghangende wolken strekte zich een dichte nevel uit, die zich allengs tot een grijze mist verdichtte.

Plotseling bracht hij zijn hand boven zijn ogen, zette zijn speer tegen de borstwering en boog zich voorover om een donkere vlek, die langzaam maar zeker dichterbij kwam, beter te kunnen zien. Hij bleef een hele tijd aandachtig de mist in turen, want hij wilde niet graag het risico lopen loos alarm te maken.

Tenslotte was hij er zeker van dat hij de boeg van een schip had gezien en hij sloeg onmiddellijk op zijn schild. De waarschuwing werd terstond door andere wachtposten overgenomen en weldra klonk er een trompetsignaal, dat een troepje soldaten ijlings naar de waterkant deed rennen. Toen ze de kademuur opstormden, stak de eerste schildwacht zijn speer omhoog ten teken dat hij het alarm had gegeven. De hoofdman schreeuwde zijn afdeling een bevel toe en even later hadden de soldaten hem bereikt.

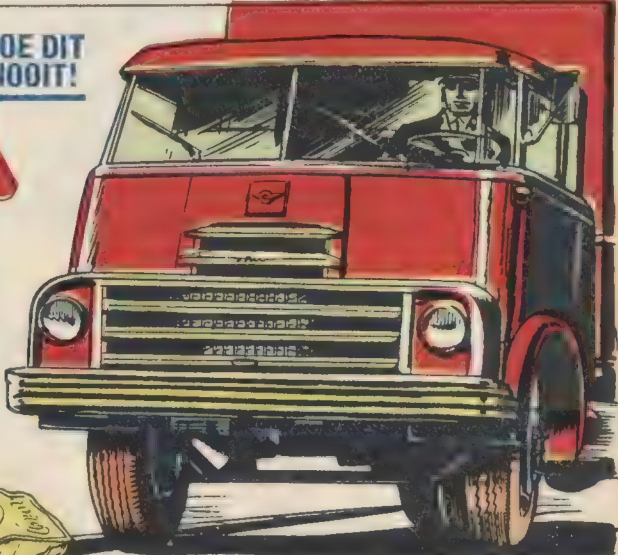
„Wat heb je te rapporteren?" vroeg hij aan de man met de speer.

De schildwacht wees met zijn wapen in de richting van het schip.

„Er nadert een boot van de kant van Gallië," antwoordde hij. „En dat op een tijd dat er helemaal geen verkeer op zee is te verwachten. De onderprefect heeft laten bekendmaken dat alle schepen binnen zijn. Ik vond het verdacht."

„Misschien een stel wat al te overmoedige zeerovers," opperde de hoofdman. Hij wendde zich tot een van zijn ondergeschikten. „Laat het vuurbaken ontsteken om het andere garnizoen te waarschuwen." Maar de man was nauwelijks weer onderweg naar de barakken, of zijn meerdere kwam op zijn besluit terug. „Stop!" riep hij de boodschapper met opgeheven hand toe.

WORDT VERVOLGD

Speel nooit verstoppertje tussen en achter geparkeerde auto's en kruip nooit in een doos of zak, die op de weg ligt! In het algemeen moet je nooit op de rijweg spelen. Het verkeer wordt elke dag drukker en gevaarlijker en ook een auto die moet uitwijken voor spelende kinderen, kan ernstige ongelukken veroorzaken.

DE SCHIPBREUKELINGEN

TIJDENS EEN TOCHT LANGS DE KUST BELEEFDE JACK EEN HACHELIJK JACHTAVONTUUR

IK GA DOOD! IK BEN OVERAL GEWOND

FRITZ RENDE NAAR HET BOS WAAR WIJ DE SCHOTEN GEHOORD HADDEN. EVEN LATER KWAMEN ZIJ MET HUN DRIEEN TERUG

TOEN ERNEST EN JACK IN HET BOSJE AANKWAMEN, STONDEN ZIJ PLOTSELING VOOR EEN SOORT WILD ZWIJN, DAT HET BIJ HUN NADERING OP EEN LOPEN ZETTE

JACK SCHOOT, MAAR MISTE, WAARNA HET DIER OP HEM AFSTORMDE. HET WERD EEN WEDLOOP OP LEVEN EN DOOD

DOOR EEN WELGERICHT SCHOT STELDE ERNEST HET GEVAARLIJKE MONSTER BUITEN GEVECHT

JUIST OP DAT MOMENT STRUIKELDE JACK EN HET GETROFFEN BEEST VIEL BOVEN OP HEM

TOEN HIJ ER ONDERUIT GEKRABBELD WAS, DACHT HIJ DAT HIJ HALFVERSCHEURD WAS. ALLES VIEL OVERIGENS ERG MEE, WANT HIJ KWAM ER MET EEN PAAR BUILEN EN SCHRAMMEN VAN AF

ONDER BEWAKING VAN DE HONDEN BRACHTEN WIJ DIE NACHT WEER IN DE BOOT DOOR

HET KOMT … BOS
DE VOLGENDE DAG BEGONNEN WIJ DE HAMMEN VAN HET ZWIJN TE ROKEN EN TERWIJL WIJ DAARMEE BEZIG WAREN WEERKLONK ER PLOTSELING EEN GEBRUL DAT HET BLOED IN ONZE ADEREN DEED STOLLEN!

WIJ KONDEN HET GELUID NIET THUISBRENGEN. DE HONDEN BEGONNEN TE JANKEN. WIJ GREPEN ONZE GEWEREN EN FRITZ SPRONG IN ZIJN KAJAK OM VANUIT ZEE DE VERWEKKER VAN HET GEBRUL TE BENADEREN

OMDAT ELK DIER BANG IS VOOR VLAMMEN, GOOIDEN WIJ ONZE HELE VOORRAAD HOUT OP HET VUUR.

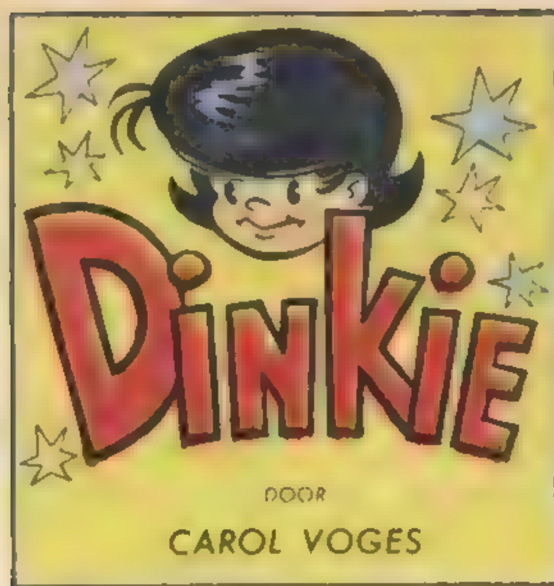

DESONDANKS KWAM ER PLOTSELING EEN ENORME LEEUW UIT HET BOS. EEN OGENBLIK BLEEF HIJ STAAN

MAAR JUIST TOEN HIJ ZIJN RUG KROMDE VOOR DE SPRONG, KLONK ER VANAF HET WATER EEN SCHOT

DE LEEUW DRAAIDE ALS EEN TOL IN HET ROND EN VIEL DOOD NEER. FRITZ HAD HEM VANUIT ZIJN KAJAK RECHT DOOR HET HART GESCHOTEN. WIJ WAREN NOG NIET GOED EN WEL VAN DE SCHRIK BEKOMEN, TOEN WIJ WEER EEN GEBRUL HOORDEN, KENNELIJK AFKOMSTIG VAN HET WIJFJE
TOEN HET TE VOORSCHIJN KWAM, SCHOOT FRITZ VANUIT ZIJN HINDERLAAG, MAAR MISTE. TEGELIJKERTIJD VIELEN DE HONDEN DE GEWONDE LEEUWIN AAN

ER VOLGDE EEN HEVIGE STRIJD, MAAR WIJ DURFDEN NIET TE SCHIETEN, UIT VREES DE HONDEN TE RAKEN. NADERBIJ GEKOMEN KON IK DE LEEUWIN MET PISTOOLSCHOTEN AFMAKEN. HELAAS HAD DE STRIJD ONZE TROUWE HOND FLORA HET LEVEN GEKOST

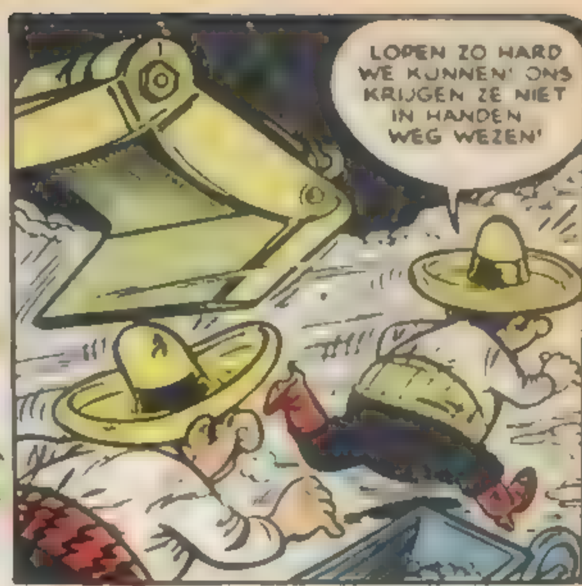

WIJ BEGROEVEN HET ARME DIER EN LEGDEN EEN STEEN OP HET GRAF MET EEN INSCRIPTIE VAN ERNEST
HIER LIGT
FLORA
ONZE MOEDIGE HOND
ZE STIERF ONDER DE KLAUWEN VAN EEN VERSCHEURENDE LEEUWIN OP HET MOMENT VAN DE OVERWINNING
H. ROTGANS

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

WE ZITTEN NOG NIET IN DE KLEM, SUFFERD! LOPEN MOET JE'

LOPEN ZO HARD WE KUNNEN' ONS KRIJGEN ZE NIET IN HANDEN WEG WEZEN'

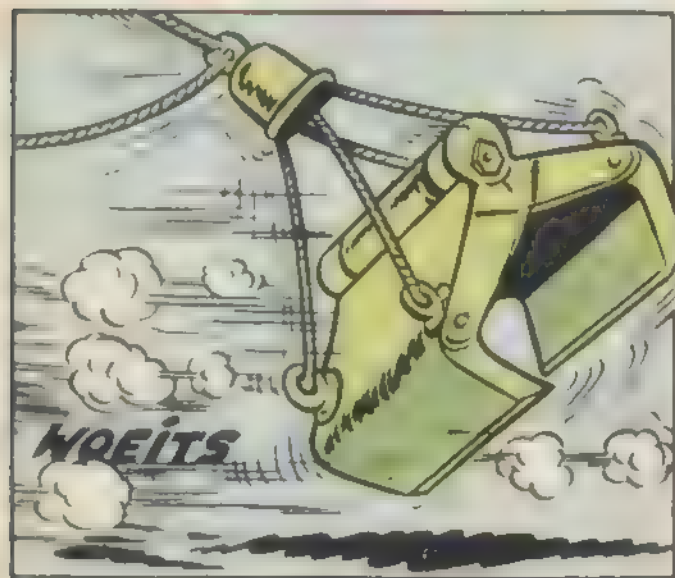
HET PLAN IS MISLUKT' ZE ZIJN TOCH NOG ONT SNAPT'

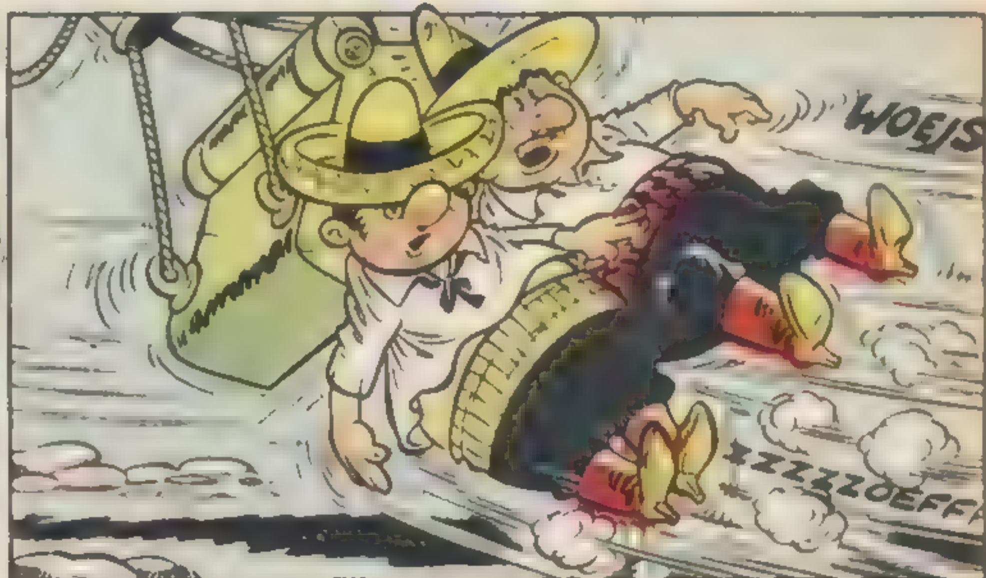
DINKIE' VLUG, GEEF DIE GRIJPER EEN REUZENZWIEPER' DOE WAT' GA ACHTER ZE AAN, ANDERS VERSTOPPEN ZE ZICH IN DE BERGEN' ZET HEM OP, LAAT DIE [redacted]TOR MAAR LOEIEN' ALLE HAAIEVINNEN, DOE TOCH WAT!

DAT IS MAKKELIJK GEZEGD' DOE WAT! NOU, IK ZAL PROBEREN ZE AAN DE HAAK TE SLAAN DAAR GAAN WE'
RENNEN' VLUGGER' SCHIET OP'
HOE MOET DIT AF LOPEN?

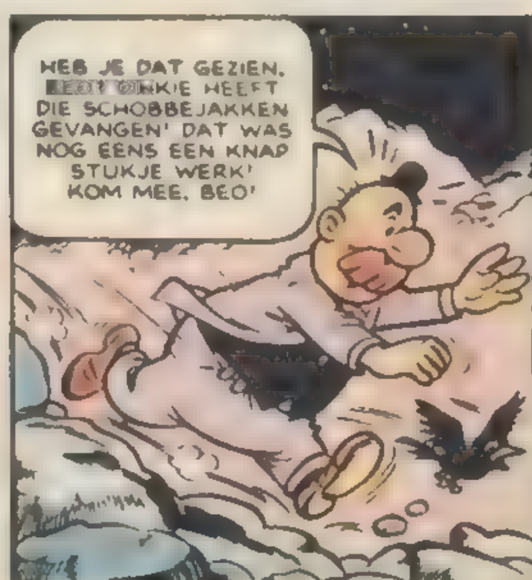
WOEITS

WOEIS
ZZZZZOEFF

HOERAAA! WE HEBBEN ZE!

HEB JE DAT GEZIEN, [redacted]KIE HEEFT DIE SCHOBBEJAKKEN GEVANGEN' DAT WAS NOG EENS EEN KNAP STUKJE WERK' KOM MEE, BEO'

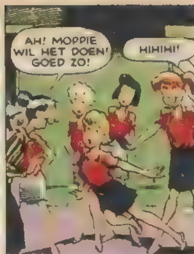

ZO, MIJNE HEREN, IK BEN BLIJ DAT WE EENS NADER KENNIS KUNNEN MAKEN!

Map en Moppie

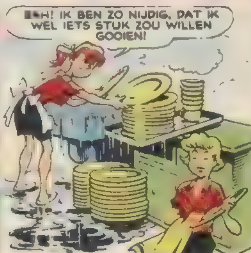

raar maar waar

De Taj Mahal in de buurt van Agra in India is een reusachtige, witte graftombe, opgericht door keizer Sjah Jahan voor zijn overleden vrouw. Later werd hij er zelf ook begraven. De tombe is ontworpen door de Pers Ustad Isa en het duurde twintig jaar (van 1630 tot 1650) voordat hij klaar was. Twintigduizend arbeiders waren eraan bezig geweest. Het gebouw is geheel bekleed met marmer en biedt een werkelijk sprookjesachtige aanblik.

In Gravenhurst, in de Canadese provincie Ontario, woont een man, die tot voor kort door het leven ging met de naam Charles Henry Hazard. Meneer Hazard vond dat hij maar een rare naam had en dus besloot hij bij de plaatselijke autoriteiten een verzoek in te dienen om zijn naam te mogen veranderen. Nu wilde meneer Hazard ook geen alledaagse naam als Smith of Jones aannemen en daarom viel zijn uiteindelijke keus op Hanzhez. Ook zijn voornamen liet hij veranderen en voluit heet hij nu Lebis Sextus Hanzhez. Apart is het wel, maar mooi kunnen we het niet vinden!

Iedereen heeft weleens gehoord van de hertog van Wellington, die meehielp Napoleon bij Waterloo te verslaan. Niemand weet echter precies wanneer en waar hij geboren is. Volgens zijn moeder was dat op 1 mei 1769 in Dublin, volgens zijn kinderjuffrouw op 6 maart 1769 in County Meath en volgens het officiële register in Dublin op 30 april 1769!

Een boer in Zwitserland kwam tot de ontdekking, dat er nogal eens ongelukken gebeurden, wanneer zijn vee door de nauwe dorpsstraatjes liep op weg naar de stal om gemolken te worden. Toen kreeg hij het heldere idee om aan de horens van zijn koeien lampjes met batterijtjes te maken. Tot nu toe zijn er geen ongelukken meer gebeurd.

Ten noordoosten van Dallas in Texas ligt een klein plaatsje, dat Telephone heet. Het dorpje worstelde al jaren met een groot probleem, waar zelfs de autoriteiten niets aan konden doen. Telephone had namelijk geen telefoon. Er was eens telefoon geweest, maar de telefoondraden waren gebroken door een windstoot. Kort geleden werden er plaatselijke folkloristische feesten gehouden. De reden: er was weer telefoon in Telephone!

In de oudheid dreven de Feniciërs, een stam uit het oude Syrië, zogenaamde strandhandel. Dat ging zo. Wanneer zij bij de kust van een of ander vreemd land kwamen, zetten zij hun handelswaar op het strand, legden een groot vuur aan en trokken zich vervolgens terug op hun schepen. De inboorlingen zagen dan het vuur en gingen op het strand kijken. Wanneer zij de spullen wilden kopen, legden zij er net zoveel goud bij als zij dachten dat de handelswaar waard was, en trokken zich dan terug. Van een afstand keken ze toe, wat de Feniciërs van de ruil dachten. Wanneer het goud voldoende was, namen de Feniciërs het mee en lieten de spullen achter; was het niet voldoende, dan verhoogden de inboorlingen het aanbod.

In de meeste grote steden ter wereld wordt het verkeersvraagstuk steeds groter. Daarmee hangt het groeiende gebrek aan parkeerruimte samen. Baron James de Rothschild uit Parijs heeft een eenvoudige oplossing gevonden. Elke dag kan men hem zien fietsen. De baron heeft besloten in de drukke binnenstad de fiets te gebruiken en zijn snelle auto thuis te laten.

Het oudst bekende schoolgebouw ter wereld is in 1894 door Franse onderzoekers ontdekt in de buurt van Babylon. Op de vloer van het aarden gebouw vond men kleitafeltjes, waarop zo'n vierduizend jaar geleden door de leerlingen geschreven werd. De school stamt waarschijnlijk uit de tijd van koning Hammurabi, die leefde rond het jaar 1700 voor het begin van onze jaartelling.

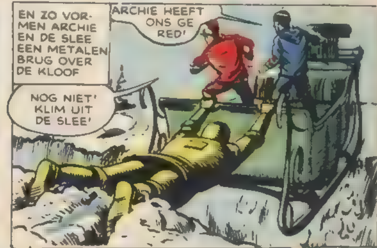
DE MAN VAN STAAL

LEG DIE BOOM NU OVER DE KLOOF!

EN ZO KAN ARCHIE VEILIG NAAR DE OVERKANT LOPEN.
BRANDA EN ZIJN MANNEN HEBBEN EEN FLINKE VOORSPRONG!
DAT KAN WEL ZIJN, MAAR IK GEEF DE STRIJD NIET OP!

DE VRIENDEN VOLGEN DE SKISPOREN, MAAR OPEENS IS ER GEEN SNEEUW MEER...
HOE KOMEN WE AAN EEN VERVOER-MIDDEL?
WACHT, IK HEB EEN IDEE!

ARCHIE VELT TWEE BOMEN.
WAT GEBEURT DAAR?
EEN ROBOT, DIE BOMEN KAPT!

MET BEHULP VAN DE WIELEN VAN EEN OUDE KAR MAAKT ARCHIE EEN SOORT SKI'S.
ADIEU!
BRAVO! TOT ZIENS!

ZOU DIT DE GOEDE ROUTE ZIJN?
VOLGENS MIJ WEL, TED!

IN EEN DORPJE VERDEROP...
ONZE BUIT IS IN VEILIGHEID! WE HEBBEN NIETS TE VREZEN!
TOCH MOETEN WE VOORZICHTIG ZIJN!

IN HETZELFDE DORP...
LET GOED OP! HET GAAT OM DRIE MANNEN, GEHOLPEN DOOR TWEE ENGELSEN EN EEN ROBOT!

wie *puzzelt er mee* ?

ZOEK-DE-LETTER

ARA	IER
GENT	AAN
BEN	PEN
KOM	OOR
TOE	TEL
POR	AAL
POP	LIER
BAN	IER

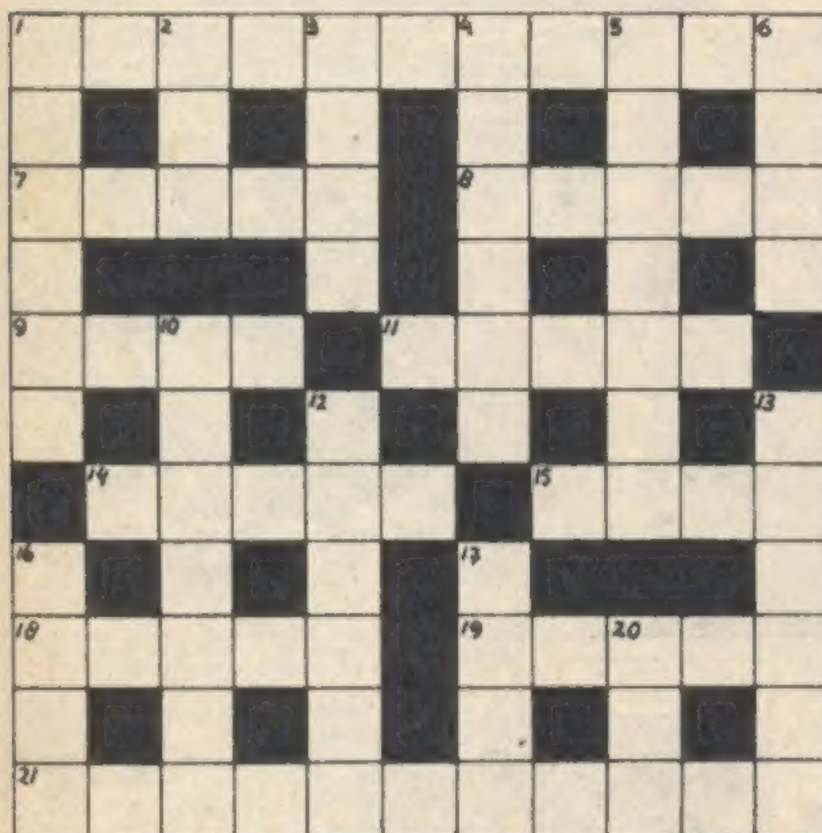
Je ziet hier twee rijen gewone woordjes staan. Het bijzondere hiervan is, dat je er een rij grote woorden van kunt maken door er in het midden telkens één letter aan toe te voegen. De betekenis van de oorspronkelijke woorden gaat dan geheel verloren.

Omschrijvingen krijg je ditmaal niet; je zoekt telkens maar net zo lang, tot je het enig mogelijke woord gevonden hebt. De toegevoegde letters vormen van boven naar beneden de naam van een smakelijk voedsel.

DIERENQUIZ

Welke twee van de genummerde tekeningetjes van de onderste rij horen in de vakken A en B van de bovenste en middelste rij?

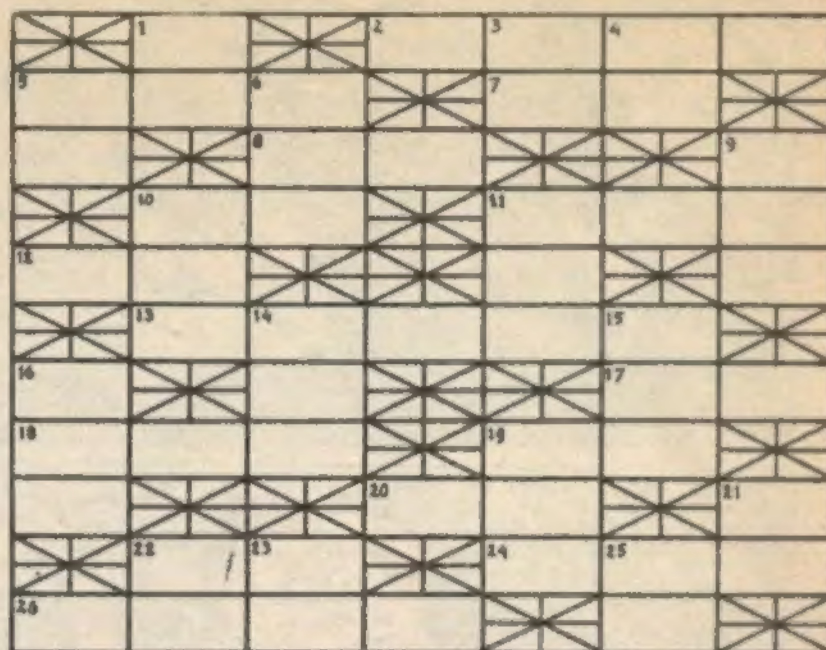
KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Krullen in het haar aanbrengen
7 Stad in Drente
8 Bios
9 Meisjesnaam
11 Opzwelling van de huid
14 Bloedgever
15 Uniformpet
16 Soort stof
19 Sierdek van een bed
21 Handig, slim

Verticaal:

1 Hoeveelheid
2 Opstootje
3 Jongensnaam
4 Lichaamsdelen
5 Vermeerdering
6 Deel van een blad
10 Soort gebakje
12 Eiland in het Verre Oosten
13 Beweging van het gezicht
16 Stad in Joegoslavië
17 Deel van een kolenkachel
20 Koor in oude toneelstukken

LETTERGREPEN-KRUISWOORDPUZZEL

Voor de verandering eens een opgave, waarbij je geen afzonderlijke letters, maar lettergrepen moet nemen om in de vakjes te zetten.

Horizontaal:

2 Geïllustreerd weekblad (event. uitzicht naar vele kanten)
5 Langere naam voor spin
7 Verstand gebruiken
8 Gebladerte
10 Metaal
11 Ophijsen
12 Dwalen
13 Klein reptiel
17 Vel over been
18 Goedertierenheid; vergiffenis
19 Verre afstand
20 Hoofdstad van Italië
22 Weekmiddel voor de was
24 Paard dat de telgang gaat
26 Duizend meter

Verticaal:

1 Graag
3 Uitnodigen
4 Het doel treffen
5 Spinnewebdraad
6 Paard dat in een wedloop vooraan gaat
9 Dagwijzer
10 Brandende kolen
11 Amulet
14 Sla
15 In die mate
16 Ongeval
19 Overdreven stoutmoedig
21 Krijgsmacht
22 Alleenzang
23 Vrouw van zeker aanzien
25 Rivier in India

Oplossingen van de puzzels uit het vorig nummer

Trappuzzel

O
OT
TOR
STRO
ROEST
KOSTER
REKSTOK
KERFSTOK

Groeiend woord

M — ME — MEE — MEES — MEEST — MEESTE — MEESTER

Sterpuzzel

De gevraagde woorden waren: 1 SMART; 2 PRENT; 3 APART; 4 AGENT; 5 ROEST; 6 PALET; 7 OPZET; 8 TAART. De eerste letters vormen het woord SPAARPOT.

Visitekaartje

SKILERAAR

Een-woord-rebus

KAPEL-MEE-STER
Dus: KAPELMEESTER

Omzetraadsel

STIL
PALM
OOFT
TERP
PLAS
REIN
EVEN
NODE
TRUI

Op de eerste rij letters van boven naar beneden lees je het woord SPOTPRENT.

Gebroken woorden

KOEL	KAST
DRUK	INKT
ZANG	KOOR
LAAG	VEEN
KALK	OVEN
HALF	ROND
VOET	STAP

De eerste letters van de achterste woordhelften vormen het woord KIKVORS.

Lampekappen

Nummer 2, want het is de enige lampekap in de onderste rij, die boven en onder een donkere rand heeft, zoals de lampekappen in de bovenste rij.

Welk woord is dit?

PANAMAKANAAL

Optelsom

STOP + SEIN = STOPSEIN

Alona Wildebras

ALONA HEEFT ONTDEKT, WAAROM MAY GUEST ZO'N HEKEL HAD AAN ZWEMMEN. INTUSSEN ZIJN ALLE MOEILIJKHEDEN OPGELOST. EEN PAAR DAGEN LATER OP SCHOOL...

ALONA, MENEER GUEST HEEFT GEVRAAGD OF JIJ MAY DE BEGINSELEN VAN HET ZWEMMEN EN DUIKEN WIL BIJBRENGEN!

O, HEEL GRAAG, JUFFROUW FAIRFAX!

MAY IS EEN GEWILLIGE LEERLING EN ZE MAAKT SNELLE VORDERINGEN.

DOE MIJ MAAR PRECIES NA; DAN GAAT ALLES GOED!

ZIE JE WEL DAT JE NIET BANG HOEFT TE ZIJN?

NA HET ZWEMMEN KRIJGT MAY LES IN DUIKEN.

EN NU LAAT JE JE NAAR VOREN VALLEN.

OKEE! DAAR GA IK!

HEE, HET KAN WEL EEN BEETJE KALMER!

ZE PROBEREN ALTIJD OP TIJD OP SCHOOL TERUG TE ZIJN, MAAR OP EEN DAG...

WE ZIJN LAAT. ZULLEN WE BINNENDOOR GAAN?

NEE, HET GEEFT NIET OF WE TE LAAT OP SCHOOL KOMEN!

ALONA BEGRIJPT ER NIETS VAN...

ALONA, JE BENT TE LAAT!

HET SPIJT ME, JUFFROUW!

HET IS MIJN SCHULD, JUFFROUW. ALONA KAN ER NIETS AAN DOEN!

MAAR ALONA HEEFT ANDERE DINGEN AAN HAAR HOOFD. ZE GEEFT MAY ELKE DAG LES.

GOED ZO! JE HEBT HET NU WEL ONDER DE KNIE!

ALS MENEER EN MEVROUW GUEST OP BEZOEK KOMEN...

MAY KAN AL PRIMA ZWEMMEN EN DUIKEN. KOMT U KIJKEN?

NATUURLIJK. GAAT U OOK MEE, DIRECTRICE?

ALONA LOOPT NAAR DE POORT, MAAR...

NEE, WE GAAN NIET NAAR HET ZWEMBAD IN COOMBFIELD!

O NEE! MAAR WIJ HEBBEN HIER GEEN OVERDEKT BAD. IK HEB ER WEL MOEITE VOOR GEDAAN, MAAR...

MENEER GUEST NEEMT ALONA EN DE ANDEREN MEE NAAR EEN TERREIN OP ENIGE AFSTAND VAN DE SCHOOL...

DAT... DAT IS EEN OVERDEKT BAD! MAAR... HOE KAN DAT?

SCHOOL-ZWEMBAD

DAT BAD HEB IK OP MIJN KOSTEN VOOR DE SCHOOL LATEN BOUWEN!

EVEN LATER DUIKEN ALONA EN MAY ONDER DAVEREND APPLAUS VAN DE HELE SCHOOL IN HET NIEUWE BAD...

LANG LEVE ALONA!

LANG LEVE MAY!

DANK ZIJ ALONA IS ALLES GOED AFGELOPEN!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.

